

Για να φτιάξουμε μια όμορφη μέρα χρειαζόμαστε: μπόλικο ύπνο, πολλή χαρά, σύντομες συνομιλίες σε ταχύτητα αστραπής, χαιρετούρες, βιασύνη, κάποιο σκουντούφλημα ή πέσιμο, γέλια, μια-δυο τρομάρες και καμιά φορά ένα μικρό ή μεγάλο ξέσπασμα θυμού...

«**Δεν καταλαβαίνω γιατί μου έδωσαν εμένα κάτι τέτοιο**», γκρίνιαζε εκείνη τη νύχτα ο Τάσι, κουνώντας ένα χαρτί πέρα δώθε. «Αν υπάρχει ένας μέσα σε αυτή την τάξη ή σε αυτό το σπίτι ο οποίος **ΠΑΝΤΑ** γελάει και δεν θυμώνει **ΠΟΤΕ, αυτός είμαι εγώ!** Τι αναθεματισμένη εργασία είναι αυτή: πρέπει να περάσω μια ολόκληρη μέρα χωρίς να εκνευριστώ και να φτιάξω επίσης ένα σάντουιτς ψυχραιμίας!... Γιατί άραγε, όμως, γιατί; Τι σχέση έχει το φαγητό με την ψυχραιμία ή με το να μη θυμώνεις;»

Η αδερφή του η Αλέξια δεν ήξερε αν έπρεπε να γελάσει ή να πάρει το λάστιχο και να τον καταβρέξει, **γιατί το πρόσωπο του Τάσι είχε γίνει κατακόκκινο!**

«Πρέπει να δεις το πρόσωπό σου! Είσαι η προσωποποίηση του θυμού! Για να ρίξω μια ματιά σε αυτό το χαρτάκι που σε έκανε τόσο χαρούμενο, **ΧΙΧΙ-ΧΙ**», είπε γελώντας η μεγάλη του αδερφή. Και διάβασε με απαλή φωνή: **“Για να κάνεις ένα σάντουιτς ψυχραιμίας και να αποφύγεις τον θυμό, πρέπει να είσαι χαρούμενος, να γελάς πολύ και να χαμογελάς από μέσα σου...”**

Από το σχολείο σου ζήτησαν να φτιάξεις ένα σάντουιτς ψυχραιμίας, μέσα στο οποίο μπορείς να βάλεις όλα αυτά που σε ηρεμούν όταν θυμώνεις. Για να σε βοηθήσουν σου το είπαν... Αν και, για να πω την αλήθεια, μου φαίνεται ότι ένα σάντουιτς ενθουσιασμού μπορεί να σου βγει καλύτερο!

«**Α, ναι; Ε, λοιπόν, κι εσύ νευριάζεις!** Ή μήπως ξέχασες ότι σήμερα το πρωί, όταν σου είπαν ότι μιλάς πάρα πολύ στην τάξη, το πρόσωπό σου πήρε το χρώμα του αστακού;»

«**Αφού μερικές φορές ο δάσκαλος μου τη λέει**», απάντησε η Αλέξια κάνοντας μια γκριμάτσα.

Μετά κάθισε στο κρεβάτι, πήρε μια βαθιά ανάσα και χασμουρήθηκε.

«Λοιπόν, Τάσι, ξέρεις κάτι; Καλύτερα να πέσουμε για ύπνο, για να δούμε μήπως τα όνειρά μας ή ο Φλορεστάν μάς βοηθήσουν σε αυτές τις παράξενες εργασίες που σου έβαλαν...»

Το είπαν και το έκαναν! Πιπί, πιτζάμες, δόντια... και ξάπλα! Ο Τάσι και η Αλέξια μάζεψαν κάπως τα παιχνίδια τους, έσβησαν το φως και αποκοιμήθηκαν στο **πιτς φυτίλι!**

Το δωμάτιο βυθίστηκε σε ένα γλυκό σκοτάδι. Το μόνο που ακουγόταν ήταν το ροχαλητό του Ρόκι, του σκύλου του Τάσι, ο οποίος, όπως κάθε βράδυ, κοιμόταν κάτω από το κρεβάτι του καλύτερού του φίλου...

ZZZZZZ, ZZZZZZ...

ΧΡΡΡ, ΧΡΡΡ...

ΡΟΝΦΦΦ, ΡΟΝΦΦΦ...

Έχετε ακούσει ποτέ καλύτερο ροχαλητό;

Όμως... μια στιγμή! Τα ροχαλητά του Ρόκι δεν είναι οι μοναδικοί ήχοι! Ακούγονται και μερικά απαλά βήματα... μαζί με ένα μελωδικό σφύριγμα, σαν λαλιά πουλιού... Ποιος είναι αυτός ο γλάρος που φορά αεροπορικά γυαλιά και σακίδιο στην πλάτη, κι εμφανίζεται στο παράθυρο; Τον γνωρίζετε;

«Προσοχή, Ατρόμητοι, ξυπνήστε! **Ξεκινάει μια καινούρια δοκιμασία για την Ολυμπιάδα των Συναισθημάτων!**»

«**ΦΛΟΡΕΣΤΑΝ!**» φώναξαν τα παιδιά πηδώντας από τα κρεβάτια τους. **ΟΙ ΑΤΡΟΜΗΤΟΙ** θα αναλάμβαναν δράση, θα ζούσαν άλλη μια περιπέτεια! Είχε έρθει ο εκπαιδευτής συναισθημάτων, ο Φλορεστάν, να τους βοηθήσει με τη δυσκολότερη πρόκληση του κόσμου: να βελτιώσουν τον εαυτό τους!

«**A** από το Αλέξια! **T** από το Τάσι! **P** από το Ρόκι!» φώναξαν ενθουσιασμένοι. Έξω από το παράθυρο τους περίμενε, τεράστιο κι επιβλητικό, το **Πλοίο των Συναισθημάτων**. Μέχρι να πείτε κίμινο, όλοι βρίσκονταν ήδη στο κατάστρωμα, καθ' οδόν για την καινούρια τους περιπέτεια!

